

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/102/2018
Identifikačné číslo spisu: 1206221694
Dátum vydania rozhodnutia: 17.09.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčeková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1206221694.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne PORADCA, s.r.o., so sídlom v Žiline, Pri Celulóžke 40, IČO: 36 371 271, zastúpenej advokátskou kanceláriou Karkó s.r.o., so sídlom v Žiline, Sad na Studničkách 1029/32, IČO: 50 158 121, proti žalovaným 1/ W. C., nar. X. L. XXXX, bývajúcemu J., T. XX, 2/ W. C., nar. XX. D. XXXX, bývajúcemu J., T. XX J. a 3/ I.. C. J., nar. XX. L. XXXX, bývajúcemu P. P., A. XX. L. XX, zastúpeným Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., so sídlom v Žiline, Sládkovičova 13, IČO: 47 232 072 o zaplatenie úrokov z omeškania, vedenom na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 4 C 95/2011, o dovolaní žalovaných 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. októbra 2017 sp. zn. 5 Co 175/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má voči žalovaným 1/ až 3/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Pezinok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 7. apríla 2016 č. k. 4 C 95/2011-195 výrokom I. uložil žalovaným 1/, 2/ a 3/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni zákonný úrok z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy istiny 457.412,20 € od 13. septembra 2003 do 13. júna 2007, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom II. uložil všetkým žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania vo výške 13.391,45 € a trovy právneho zastúpenia vo výške 13.336,79 € a výrokom III. vyslovil, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ostatných žalovaných. Svoje rozhodnutie odôvodnil tak, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi žalobkyňou a žalovaným 1/ vznikol právny vzťah v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka a medzi žalobkyňou a žalovanými 2/ a 3/ právny vzťah v zmysle § 546 Občianskeho zákonníka písomnou zmluvou o pôžičke z 9. septembra 2002, keď žalobkyňa podľa tejto zmluvy svoj záväzok poskytnúť žalovanému 1/ dohodnuté peňažné prostriedky splnila a žalovaný 1/ bol povinný požičkanú sumu vrátiť v dohodnutej dobe, najneskôr do 12. septembra 2003; v prípade, že tak nevykoná, boli povinní uspokojiť pohľadávku žalobkyne žalovaní 2/ a 3/ ako ručiteľia, čo sa nestalo a žalovaní sa dostali so splnením dlhu do omeškania počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí splatnosti

dlhu, t. j. dňom 13. septembra 2003. Ku dňu podania žaloby pôžička splatená nebola a omeškanie trvalo od 13. septembra 2003 do 13. júna 2007, t. j. ku dňu pripísania zaplatenej pôžičky na účet žalobkyne. Dodal, že nárok na zaplatenie zákonných úrokov z omeškania podľa Občianskeho zákonníka je rozdielnym od osobitného nároku, postihu 6 % úroku zo zmenkovej sumy podľa osobitného predpisu. Odvolávanie sa na inštitút dobrých mravov neposúdil súd prvej inštancie ako náležitú obranu, a to vzhľadom na výšku požičanej sumy peňazí, bezúročný charakter pôžičky a vrátenie peňazí 4 roky po ich splatnosti. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 24. októbra 2017 sp. zn. 5 Co 175/2017 výrokom I. potvrdil rozsudok Okresného súdu Pezinok a výrokom II. žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Potvrdenie prvoinštančného rozsudku odôvodnil odvolací súd jeho vecnou správnosťou, majúc predovšetkým za to, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru ohľadom povinnosti dlžníkov platiť úroky z omeškania, keďže bolo preukázané, že žalovaný 1/ ako dlžník sa dostal do omeškania s vrátením dlhu z pôžičky dňom 13. septembra 2003, ktorým dňom i začala u tohto práva bežať premlčacia doba a jej uplynutím by sa právo premlčalo ako celok. Žalobkyňa však uplatnila právo na zaplatenie úrokov z omeškania žalobou podanou 12. septembra 2006, teda pred uplynutím premlčacej doby. Pokiaľ žalobkyňa vzala žalobu v časti týkajúcej sa istiny späť, toto sa netýkalo a neovplyvnilo riadne uplatnený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré právo tak premlčané nie je. Ohľadom namietaného duplicitného uplatnenia úroku z omeškania a zmenkového úroku odvolací súd poukázal na záver vyslovený odvolacím Krajským súdom v Bratislave v uznesení z 21. marca 2013 sp. zn. 2 Co 137/2013, kde tento konštatoval, že nárok žalobkyne uplatnený v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19 CbZm 2/2008 je nárokom vyplývajúcim z ustanovenia § 45 bod. 2 zákona č. 191/1950 Sb., zákon zmenkový a šekový, v ktorom je kogentne stanovená aj výška sankcie, ktorej sa môže majiteľ zmenky domáhať zo zmenkovej sumy, pričom v prejednávanej veci sa žalobkyňa domáhala zaplatenia úroku z omeškania za omeškanie dlžníkov s plnením ich peňažného dlhu. Dodal, že ide o zákonné nároky, ktoré nemajú žiadnu súvislosť, ani sa vzájomne nekonzumujú, zmenkový úrok nemá žiaden vzťah k úroku z omeškania z kauzálneho vzťahu a nie je úrokom z omeškania, ide o samostatný nárok vyplývajúci priamo zo zmenky, ktorý patrí majiteľovi zmenky bez ohľadu na existenciu alebo neexistenciu kauzálnych úrokov z omeškania alebo iných úrokov. Odvolací súd v konaní úspešnej žalobkyňu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali včas dovolanie žalovaní 1/ až 3/ (ďalej aj „dovolatelia“). Navrhli rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň navrhli odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. V dovolaní uviedli, že ho podávajú podľa § 420 písm. d/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a zrejme i písm. c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Namietali, že v prejednávanej veci sp. zn. 4 C 95/2011 (predtým 17 Ro 928/2008) ide o prekážku litispendencie v zmysle ustanovenia § 159 CSP, danú tým, že aj v zmenkovom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13 CoZm 1/2002 si žalobkyňa zmenkovým žalobným návrhom uplatňuje na základe zmenky zo dňa 9. septembra 2002 zaplatenie istiny vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke z 9. septembra 2002. Návrh na vydanie zmenkového platobného rozkazu na zaplatenie istiny 13.780.000,- Sk bol doručený Okresnému súde Žilina 11. júna 2006 a následne podaním doručeným Okresnému súde Bratislava II 13. júna 2006 sp. zn. 17 Ro 928/2008 sa žalobkyňa taktiež domáhala voči žalovaným zaplatenia istiny 13.780.000,- Sk s príslušenstvom na základe zmluvy o pôžičke z 9. septembra 2002. Dôvodili, že v prejednávanej veci ide o prekážku litispendencie danú tým, že v oboch konaniach ide o totožnosť strán a totožnosť predmetu. Totožnosť predmetu je daná vtedy, ak predmetom druhého, neskôr začatého sporu je ten istý nárok uplatňovaný už v prvom spore. Uviedli, že totožnosť sporu je nepochybne preukázaná v zmenkovom konaní sp. zn. 20 Zm 91/2006, ako i tým, že žalobkyňa po tom, ako žalovaný 3/ v priebehu zmenkového konania zaplatil 13. júna 2007 istinu 13.780.000,- Sk, podaním z 9. augusta 2007 zobrala v konaní 17 Ro 928/2008 žalobný návrh o zaplatenie 13.780.000,- Sk späť. Okresný súd Bratislava II uznesením č. k. 32 Ro 2924/06-31 konanie v tejto časti zastavil, avšak bolo jeho povinnosťou začaté konanie zastaviť z dôvodu litispendencie, keďže mu bolo známe, že žalobkyňa uplatňuje zaplatenie istiny aj v zmenkovom konaní. V tejto súvislosti

dovolatelia poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 320/2009. Dodali, že o nárokoch žalobkyne zo zmluvy o pôžičke bolo na základe uplatnenej zabezpečovacej zmenky v celom rozsahu právoplatne rozhodnuté 6. decembra 2012 rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 CoZm 1/2012. Zopakovali, že žalobkyňa si samostatnými návrhmi uplatňovala ten istý nárok na Okresnom súde Bratislava II a Okresnom súde Žilina. Ďalej namietali, že žalovaní 2/ a 3/ boli len ručiteľmi záväzku dlžníka, nejde o solidárny záväzok dlžníkov. Mali za to, že žalovaní 2/ a 3/ ako ručitelia zobrali na seba záväzok voči veriteľovi uspokojiť jeho pohľadávku, len ak ju nesplní dlžník, pričom zodpovedali za dlh dlžníka len vo výške poskytnutej finančnej pôžičky, a preto okrem výšky pohľadávky veriteľa ako istiny nenesú zodpovednosť za nezaplatenie dlhu, a to úrokov z omeškania a nákladov súdneho konania. Namietali, že ručenie sa nevzťahuje na žiadne iné dlhy dlžníka, ktoré vzniknú po uzavretí dohody o ručení a nevzťahujú sa ani na sankčný úrok z omeškania ani na náklady veriteľa spojené s vymáhaním pohľadávky. Záverom navrhli v zmysle § 444 ods. 1 CSP, aby dovolací súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, keďže je tu hrozba núteného výkonu v prospech žalobkyne, ktorého následky by už nebolo možné spätne reštituovať.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných 1/ až 3/ uviedla, že dovolací dôvod podľa § 420 písm. d/ CSP zjavne neobstojí, pretože litispendencia nie je daná, keďže v tomto konaní je uplatňovaný nárok na úrok z omeškania, ktorého sa žalobkyňa v zmenkovom konaní nedomáhala. Druhý dovolací dôvod je neúplný, keďže žalovaní nijako neoznačujú ustálenú súdnu prax, od ktorej sa mal dovolací súd odkloniť. Dodala, že ani zo samotného znenia ručiteľského záväzku nevyplýva obmedzenie ručenia. Dovolanie považovala za neprípustné a navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovaných 1/ až 3/ odmietol a priznal jej náhradu trov dovolacieho konania.

5. K vyjadreniu žalobkyne k dovolaniu žalovaných sa vyjadrili žalovaní 1/ a 3/, ktorí opätovne poukázali na existenciu litispendencie, keďže v konaniach vedených pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 32 Ro 2924/2006 a v konaní vedenom pred Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 19 Zm 2/2008 ide o totožnosť predmetu sporu, totožnosť účastníkov, totožnosť právneho základu. Zopakovali, že z obsahu ručiteľského vyhlásenia jednoznačne vyplýva, že ručitelia zodpovedajú za zaplatenie pôžičky poskytnutej dlžníkovi vo výške 13.780.000,- Sk, keďže v zmluve o pôžičke nebolo dohodnuté žiadne príslušenstvo tejto pohľadávky, pričom je nepochybné, že ručitelia by neboli súhlasili okrem ručenia za pôžičku so žiadnym iným ručiteľským záväzkom. Dodali, že nárok žalobkyne na zaplatenie úrokov z omeškania a nákladov konania je voči žalovaným 2/ a 3/ neopodstatnený.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 „CSP“) po zistení, že dovolanie podala za účinnosti CSP v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. f/ CSP).

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad

(3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

13. Žalovaní 1/ až 3/ prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú kumulatívne z ustanovenia § 420 písm. d/ CSP a z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a zrejme i c/ CSP. Svoju argumentáciu o existencii vady v zmysle § 420 písm. d/ CSP založili na tvrdení, že v prejednávanej veci sp. zn. 4 C 95/2011 (predtým 17 Ro 928/2008) je daná prekážka litispendencie v zmysle ustanovenia § 159 CSP spočívajúca v tom, že ide o totožnosť predmetu konania a strán sporu v zmenkovom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 19 Zm 2/2008.

14. Základným princípom procesného práva je i princíp ne bis in dem, podľa ktorého nie je možné rozhodovať o tej istej veci dvakrát. Tento princíp je v sporovom konaní vyjadrený v prekážke res iudicata, t.j. v prekážke právoplatne rozhodnutej veci a v prekážke litispendencie, t. j. v prekážke začatého konania.

15. Namietaná prekážka litispendencie je tzv. negatívnou procesnou podmienkou, ktorá vylučuje možnosť súdu, aby mohol autoritatívne rozhodnúť vo veci samej. Prekážka začatého konania teda zakazuje súdu viesť konanie o takom spore, o ktorom sa už na súde vedie sporové konanie. Totožnosť sporu je daná vtedy, ak sú v konkrétnom sporovom konaní, vo vzťahu ku skôr začatému sporovému konaniu kumulatívne splnené kritériá totožnosti sporových strán a totožnosti predmetu sporu.

16. Predmet sporového konania je označovaný ako tzv. procesný nárok žalobcu. Pri posudzovaní totožnosti predmetu sporového konania sa berú do úvahy dva aspekty, na základe ktorých dochádza k individualizácii predmetu sporového konania, a to žalobný návrh a skutkový základ, z ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok. Pre vznik litispendencie by sa žalobný návrh mal vyznačovať totožnosťou spočívajúcou v označení právnych následkov a v druhoch žaloby.

17. Žalobkyňa sa úrokov z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy istiny 457.412,20 € od 13. septembra 2003 do 13. júna 2007 domáha len v predmetnom konaní, ktorú okolnosť nespochybňujú v dovolaní ani žalovaní. Skutočnosť, že pôvodnou žalobou sa žalobkyňa domáhala i v tomto konaní

zaplatenia istiny 457.412,20 € je v danom štádiu konania irelevantnou, konanie v tejto časti bolo právoplatne zastavené uznesením Okresného súdu Bratislava II zo 6. septembra 2007 č. k. 32 Ro 2924/06-31, a preto nebolo už ani predmetom odvolacieho konania. Váda zmätočnosti je relevantná len vtedy, pokiaľ trvá aj v priebehu dovolacieho konania.

18. Vzhľadom na to, že vada tvrdená žalovanými v ich dovolaní nebola preukázaná, dovolanie žalovaných nie je podľa § 420 písm. d/ CSP prípustné, a preto ho najvyšší súd podľa § 477 písm. c/ CSP v tejto časti odmietol.

19. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľmi tvrdenou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. d/ CSP, dovolací súd, vychádzajúc z právneho názoru o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov vysloveného v rozhodnutí 1 VCdo 1/2018 z 21. marca 2018, ktorým bol s analogickým použitím zásady lex posterior derogat legi priori prekonaný opačný právny názor vyslovený v rozhodnutí 1 VCdo 2/2017, pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania vyvodzovanej žalovanými z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP a dospel k záveru, že aj v tejto časti je ho potrebné odmietnuť.

20. Dovolatelia na strane 2 svojho dovolania dôvodí, že prípustnosť dovolania opierajú o ustanovenie § 421 ods.1 písm. a/ CSP z dôvodu, že pri riešení právnej otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Na strane 5 dovolania v bode II uvádzajú § 421 ods. 1 písm. c/ CSP (tj. ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne).

21. Podľa § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

22. Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

24. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľov s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ ani c/ CSP.

25. Pokiaľ dovolatelia v dovolaní jednoznačne nevymedzia právnu otázku (v danej veci zrejme smerujúcu k nedostatku pasívnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/) a neoznačia ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa ich názoru odvolací súd odklonil, ako v tomto prípade, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach a predpokladoch o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mali dovolatelia na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priechiaci sa nielen všeobecne novej koncepcii právnej úpravy dovolania a

dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

26. Dovolací súd dodáva, že pre dovolací dôvod upravený v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ i c/ CSP má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska označeného ustanovenia môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

27. V danom prípade žalovaní v dovolaní uviedli všeobecnú charakteristiku nesprávnosti, ku ktorej podľa ich názoru došlo pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak nepoukázali na žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, od ktorého sa predmetné rozhodnutie odkláňa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ani v čom spočíva tento odklon (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Zároveň taktiež neuviedli, v čom spočíva rozdielne rozhodovanie dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

28. Za týchto okolností dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP nebol žalovanými vymedzený spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 CSP, a teda žiadnym spôsobom nevyargumentoval existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ alebo c/, ktoré v dovolacom prejave dovolateľa uviedli. Absenciu takej náležitosti považuje CSP za dôvod pre odmietnutie dovolania.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dovolanie vyvodzované žalovanými z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

30. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalobkyne na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.